

De Skëllenboer Wim van Lierop

"Mensen oit de buurt"

Door Anja de Vries

MIERLO-HOUT Iedereen op 't Hout kent hem, misschien niet van naam maar wél als "de skëllenboer", Wim van Lierop. Als we bij hem op bezoek gaan is hij toevallig net jarig, maar de buurvrouw heeft hem een dag ervoor al gefeliciteerd en verder verwacht hij geen bezoek.

Hij is 57 jaar geworden, maar zijn verjaardag is niet zo belangrijk om er te koop mee te lopen, deelt hij mee. Hij heeft één broer en drie zussen, hij was het middelste kind van het gezin en is samen met broer en zusjes in Mierlo-Hout naar school geweest, Wim moest naar de Odulfusschool. Hij woont al sinds zijn geboorte aan de Houtsestraat en sinds enkele jaren in de grote boerderij, die eerst als stal gebruikt werd, maar later verbouwd werd tot een woonboerderij. Op de muren in zijn woonkamer prijken oude foto's. Er zijn foto's bij van zijn vóór de jong overleden moeder, maar ook van zichzelf, met koeien en paarden. Het leven van Wim ging niet altijd over rozen. In 1956 kreeg hij op 7 jarige leeftijd een ongeluk. Vlakbij huis viel hij van de kar, waar hij met zijn vader op zat en kwam, zoals hij zich herinnert, onder de auto van een visgrossier uit IJ-

muiden. Hij herinnert zich daar niet zo heel veel meer van, heeft ruim negen weken in het ziekenhuis gelegen, had zijn hele gezicht kapot en ook zijn éne been is korter dan het andere gebleven, waardoor hij moeilijk loopt. "De man die me heeft aangereden kwam nog eens op bezoek, toen ik een paar maanden thuis was en gaf me een horloge. Het kostte 40 gulden, een smak geld voor die tijd, maar ik heb het goed bewaard, er zit alleen een nieuw bandje aan".

Spitten

Een ander ongeluk staat hem ook nog in het geheugen gegrift: Op 28-1-1967 is zijn moeder aangereden voor de deur van hun woning. Zij kwam terug met de boodschappen, op haar Solex en werd door een auto aangereden. Wim herinnert zich goed dat de boodschappen over de hele straat verspreid lagen en

dat zijn moeder in een grote plas water lag. Zij heeft nog drie dagen in coma gelegen en is toen gestorven. Dat ongeluk heeft véél indruk gemaakt op hem en zijn vader. Als hij een foto aanwijst, vertelt hij: "Mijn moeder was een Geldropse, ze was veel te jong toen ze stierf." Sinds het overlijden van zijn vader in 1994, woont hij alleen en zorgt hij ook voor zichzelf. Vriendinnen heeft hij nooit gehad: "Ik moest als jonge jongen al vroeg thuis hard en veel meewerken en er was geen tijd voor de meid, nu ben ik er te oud voor, ik hoef nu geen vriendin meer."

De buurvrouw komt af en toe langs en kookt voor hem soms mee, bijvoorbeeld als ze soep kookt, kan ze hem ook wat brengen. Hij doet zelf zijn boodschappen en deelt mee dat hij wel twee broden per dag eet én daarbij een kilo aardappelen.

"Maar," vervolgt hij zijn verhaal, "ik werk ook heel erg hard, ik heb vanmorgen de 'plak' nog omgespit, gewoon met de schop en als ze me niet van het werk kwamen houden, wat dagelijks gebeurt, dan was ik er al mee klaar geweest. Ik heb al bieten geaid en aardappelen gepoot." Ondanks zijn handi-caps is hij berestek, spitte vroeger samen met zijn vader het land om, nu doet hij het alleen. Tijdens het spitten zitten de kippen bijna op zijn schop, ze proberen de pieren tussen het zand uit te krassen. De ophoelplicht is op dat moment nog van kracht en op onze vraag of ze niet moeten worden opgesloten, zegt hij gevat: "Daar weet ik niks van. Als ze hier komme zeg ik: nim ze maar mee, ut zin de méén nie. Ze worre hier gewoon gedumpt en de is ongelogen!"

Fielefaawe

Hij vertelt dat hij al ruim veertig jaar de schillen ophaalt in Mierlo-Hout, twee keer per week. "Ik moest wel vanaf 14/15 jaar mee schillen ophalen van mijn vader. Ik ging met paard en car en reed met die knol soms wel 40 km per uur. Echt waar, dat heeft iemand gecontroleerd, die reed met zijn brommer mee op." Hij vertelt dat de schillen vroeger, zo'n dertig jaar geleden, aan hun varkens én koeien werden gevoerd. Tegenwoordig zie je het bijna niet meer, maar bij hen mochten de zeugen vroeger bij mooi weer naar buiten! Ze wogen tussen de 100 en 150 kilo en het was een mooi gezicht ze

buiten te zien vroeten! De schillen die hij met paard en car huis aan huis ophaalde gingen in de trog, vermengd met water en dan slurpten de varkens het naar binnen. Vroeger werd ook gewoon aan huis geslacht, dat herinnert hij zich nog goed, maar later ging het slachtvee allemaal naar het slachthuis. In

Een straatbeeld dat vele Mierlo-Houtenaren zich nog zullen herinneren. De skëllenboer Wim van Lierop hier nog met paard en wagen langs de deur.

die tijd hadden ze ook meer koeien en werd de melk, zoals gewoon was in die tijd, in kannen opgehaald, die dan vóór half negen vóór aan de weemoesten staan. In die tijd ging Wim ook 's avonds regelmatig fietsen met de stel kameraden, zij kwamen enkele keren per week bij elkaar. Ook van één van die fietsochten hangt bij Wim een foto aan de wand en hij vertelt met plezier over die tijd. In zijn jeugd woonde hij ook veel vrijer: "Je kon vanaf hier kijken tot het Koelveldse Pad. Dat pad kwam uit bij de boerderij van Harrie Raaijmakers. De vissewijken heb ik zien bouwen en al de huizen die er hier achter staan, die waren er niet. Ik kon tot de bossen wegkijken!"

Goei pak

Wim heeft nog maar één grote hobby: zijn koeien. Er staan bij hem op stal nog drie koeien, één ervan is een stierkalf. Het is duidelijk dat de dieren op hem gesteld zijn, zodra hij in de stal verschijnt, laat het stierkalf hem niet met rust en vindt Wim het een ideale moment om van hem een foto te maken. "Hij kunt al zelf fielefaawe, die kleine rotzak," lacht Wim. Het is voor Wim zeker duidelijk dat de kleine boer bijna geen bestaansrechten meer heeft. Als hij koeien zou houden voor de melk

Niet zo maar een paar vierkante meters. Nee, het is een flinke plak, die Wim van Lierop, in zijn eenfje met de schop en de riek bewerkt. (Foto: Colofot)

zou hij een melktank moeten installeren, dat is veel te duur, dus laat hij de kaljes bij de koeien staan, zodra ze gekalfd hebben. Hij wil niet te veel koeien houden, want hij heeft nu nog een weide, maar met de huidige gemeentepanen weet hij niet hoe lang hij daar nog gebruik van kan maken. Voor hem is het duidelijk dat de gemeente zijn grond wil gaan gebruiken voor woningbouw. Als hij 's avonds zijn werk af heeft dan kijkt hij televisie. Iedere zaterdagavond, na het voeren neemt hij een douche, trekt zijn "goei pak" aan en gaat dan naar de kerk. Tegenwoordig haalt Wim nog steeds twee keer per week de schillen op, die hij dan aan de koeien voert. Maar hij heeft geen paard meer, dus doet hij, zo sterk als hij is, hardmatig een car waarop hij de schillen verzamelt. Hij woont aan de rand van het stadje maar leeft nog dorps. Wim heeft het nog prima naar de zin en is nog niet van plan te stoppen met zijn werk als schillenboer. Ook wij hopen dat Wim nog lang plezier heeft in zijn werk want als Wim de skëllenboer stopt, stopt er met hem alweer een traditie in deze regio!

Het stierkalf is een echt huisdier voor Wim. (Foto: Colofot)

EETHUIS

LAZOLI

PIZZA & SHOARMA EN TURKSE SPECIALITEITEN

BESTELLING BOVEN 30 EURO, FLES WIJ GRATIS!

OPENINGSTIJDEN:
11.00 - 23.00 uur
BEZORGEN V.A.:
16.00 u. - 23.00 u.

PIZZADAGEN

DINSDAG t/m DONDERDAG

ALLE PIZZA'S (0 30 cm)..... 6 euro

SCHOTELS:

- DONER KEBAB, 8 euro

- SHOARMA, - KIP: 8 euro

- SHASLICK: 8,50 euro

- Div. TURKSE SCHOTELS v.a.: 8 euro

MIERLOSEWEG 32 - HELMOND
BEZORGLIJS: 0492-53 30 10